

Історія Анастасії Трубнікової, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце в броні»

Анастасія народилася й виросла у місті Краматорськ Донецької області. Закінчила Краматорську загальноосвітню школу №3 у 2017 році. З дитинства мріяла про службу в поліції, тому вступила до Харківського національного університету внутрішніх справ, який успішно завершила у 2020 році, а у 2023 вступила на магістратуру того ж вишу. Наприкінці 2022 року почала здобувати освіту кваліфікованого робітника поліції у Маріупольському центрі первинної професійної підготовки «Академія поліції» Донецького державного університету внутрішніх справ.

На момент початку повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України дівчина перебувала в Маріуполі на навчанні. У перші дні вторгнення тимчасовим місцем дислокації Анастасії та її колег був ізолятор тимчасового тримання (ІТТ). Саме в той момент вона вперше відчула, що таке працювати в умовах надзвичайного стану. Не маючи досвіду, почала виконувати свої перші обов'язки у поліції та водночас допомагати людям, які опинилися у найважчих життєвих обставинах.

Разом з екіпажами, що працювали в Маріуполі, Анастасія допомагала населенню, яке опинилось в небезпеці, брала участь у доставленні харчових продуктів, одягу та взуття для родин з дітьми та дорослих, які залишилися без елементарного — без даху над головою, без води, без їжі, без засобів існування. Багато хто з них втратив усе: їхні домівки були зруйновані або згоріли, майно знищене, зв'язку з рідними не було. Це був непростий час, але саме там вона відчула, наскільки важливо бути корисною людям у моменти страху й невизначеності.

16 березня 2022 року Анастасія повернулася додому, в Краматорськ, і відразу почала службу.

У 2023 році, маючи глибокий інтерес до медицини та бажання допомагати людям, Анастасія здобула кваліфікацію парамедика. З того часу вона однією з перших прибуває на місця обстрілів у Краматорську для надання першої домедичної допомоги пораненим.

У жовтні 2023 року Анастасія приєдналася до сектору евакуаційних заходів «Білий янгол» поліції Краматорська. У складі екіпажу вона здійснює евакуації цивільного населення в найгарячіших точках району: Лиманська громада, Костянтинівка, селище Олексієво-Дружківка, село Андріївка. «Зараз багато уваги ми приділяємо Дружківці, особливо роботі з родинами, які виховують маленьких дітей, бо це наше майбутнє», - каже Анастасія.

Часто це відбувається в умовах активних бойових дій, під звуки обстрілів та дзижчання дронів над головою, але вона не зупиняється, бо розуміє: кожна хвилина може коштувати життя. Її місія – не просто вивезти людей, а дати їм шанс на життя. Ці люди часто не мають води, світла, зв'язку, живуть у повній ізоляції під постійними обстрілами. Деякі звертаються до поліції зі сльозами, бо не можуть навіть зателефонувати рідним, не знають, що з ними та в якому вони стані, а коли бачать своїх близьких на безпечній території, їхня радість і вдячність – неоціненні.

Особливо боляче бачити маломобільних людей, яким часто нікуди їхати і яким потрібно подальше піклування. Їх евакуація – найскладніша, бо часто потрібно організовувати спеціальний транспорт і подальше розміщення. У таких випадках Анастасія тримає контакт майже з усіма відповідальними службами, щоб не залишити людину сам на сам зі своїми проблемами. Крім того, вона співпрацює з багатьма волонтерськими організаціями й благодійними фондами.

Неодноразово під час евакуацій екіпаж потрапляв під обстріли. Проте, це не зупиняло її – навпаки, ще більше мотивувало діяти. Особливо запам'яталася ситуація, коли після евакуації маленька дівчинка підійшла до неї й сказала: «Можна з вами сфотографуватись? Дякуємо, що ви нас вивезли». Такі моменти — найбільша нагорода для Анастасії. Вона досі підтримує зв'язок із багатьма евакуйованими: ті телефонують, розповідають, як влаштувалися, діляться своїм життям.

За свою віддану службу Анастасія була нагороджена відзнакою від Міністерства внутрішніх справ України, а також отримала подяку від військової адміністрації Донецької області. Але для неї найголовніша нагорода – це врятовані життя, щасливі обійми, слова «дякую», сказані з глибини серця.

Сьогодні Анастасія продовжує працювати щодня: як парамедикиня на обстрілах, як поліціантка – в евакуаційних місцях. Вона – жінка, яка не боїться брати на себе відповідальність у найкритичніші моменти. Вона – творчиня змін, яка дає людям другий шанс на життя.

«Зараз моє життя — це постійна робота на межі сил та емоцій, ризику. Але я не шкодую, що обрала цей шлях. Я бачу врятовані життя, чую дитячий сміх у безпеці і знаю: це того варте».

Я — Анастасія. Звичайна дівчина з Краматорська, яка вирішила, що в найважчі часи не можна стояти осторонь».